

**GENERALNY INSPEKTOR
OCHRONY DANYCH
OSOBOWYCH**

dr Wojciech R. Wiewiórowski

Warszawa, dnia 5 stycznia 2012 r.

DOLiS/DEC – 15/12/901,906

dot. [...]

D E C Y Z J A

Na podstawie art. 138 § 1 pkt 1 ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. Kodeks postępowania administracyjnego (Dz. U. z 2000 r. Nr 98, poz. 1071, z późn. zm.), art. 12 pkt 2, art. 22, art. 18 ust. 1 pkt 1 w związku z art. 33, art. 23 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. Nr 101, poz. 926, z późn. zm.), po przeprowadzeniu postępowania administracyjnego w sprawie wniosku złożonego w dniu [...] lipca 2011 r. Pana W. S. zam. [...], reprezentowanego przez pełnomocnika dr P. L. z B. L. Kancelarii Radców Prawnych i Adwokatów Spółka Partnerska z siedzibą w [...] (pismo z dnia [...] lipca 2011 r.) oraz wniosku z dnia [...] lipca 2011 r. złożonym przez N. S.A. z siedzibą w [...] (pismo z dnia [...] lipca 2011 r.), o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 1 lipca 2011 r. (znak: DOLiS/DEC- 534/11/31127, 31135) nakazującej spełnienie przez N. S.A. wobec Pana W. S. obowiązku określonego w art. 33 ustawy o ochronie danych osobowych oraz odmawiającej uwzględnienia wniosku w pozostałym zakresie,

utrzymuję w mocy zaskarżoną decyzję.

Uzasadnienie

Do Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych w dniu [...] grudnia 2010 r. wpłynęła skarga Pana W. S. zam. [...], zwanego dalej także Skarżącym lub Mocodawcą, reprezentowanego przez pełnomocnika dr P. L. z B. L. Kancelarii Radców Prawnych i Adwokatów Spółka Partnerska z siedzibą w [...], w przedmiocie nakazania N. S.A. z siedzibą w [...], zwanej dalej także Spółką, udzielenia na jego rzecz informacji w sprawie przetwarzania jego danych osobowych. Skarżący zarzucił, iż Spółka niewypełniła wobec niego obowiązku

informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 ustawy. W związku z powyższym pełnomocnik Skarżącego sformułował wniosek o wydanie decyzji administracyjnej „nakazującej N. S.A. (...) udzielenie mojemu Mocodawcy (tu: Skarżącemu) informacji odnośnie przetwarzania danych osobowych mojego Mocodawcy, zgodnie z wnioskiem z dnia [...] listopada 2010 r., tj.: a) jakie dane osobowe mojego Mocodawcy są przetwarzane przez N. S.A. oraz przez podmioty działające na zlecenie N. S. A.? b) w jaki sposób zebrano dane osobowe mojego Mocodawcy? c) w jakim celu przetwarzane są dane osobowe mojego Mocodawcy? d) w jakim zakresie oraz komu zostały udostępnione dane osobowe mojego Mocodawcy?”

W toku prowadzonych w niniejszej sprawie czynności wyjaśniających Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych ustalił następujące okoliczności faktyczne:

1. Pismem z dnia [...] listopada 2010 r. pełnomocnik Skarżącego wystąpił do Spółki na podstawie art. 33 ust. 1 - 2 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. o ochronie danych osobowych (Dz. U. z 2002 r. nr 101, poz. 926, z późn. zm.) o udzielenie jego Mocodawcy informacji na piśmie w następującym zakresie: „a) jakie dane osobowe mojego Mocodawcy są przetwarzane przez N. S.A. oraz przez podmioty działające na zlecenie N. S. A.? b) w jaki sposób zebrano dane osobowe mojego Mocodawcy? c) w jakim celu przetwarzane są dane osobowe mojego Mocodawcy? d) w jakim zakresie oraz komu zostały udostępnione dane osobowe mojego Mocodawcy?”.
2. Spółka w piśmie z dnia [...] stycznia 2011 r. skierowanym do Generalnego Inspektora wskazała przyczynę nieudzielenia odpowiedzi na pytania skierowane we wniosku oraz skardze. Następnie Spółka skierowała w dniu [...] stycznia 2011 r. pismo do Skarżącego, w którym zwróciła do Skarżącego o podanie numeru telefonu, na który w dniu [...] października 2010 r. o godz. [...] wykonane zostało połączenie telefoniczne, które zdaniem Pana W. S. było akcją marketingową w imieniu N. S.A. ze względu na to, iż posiadane przez Spółkę dane nie wystarczają do jednoznacznej identyfikacji w systemie informatycznym N. S.A.
3. W piśmie z dnia [...] marca 2011 r. skierowanym do pełnomocnika Skarżącego Spółka udzieliła niepełnych odpowiedzi na zadane przez Skarżącego pytania. W piśmie tym Spółka wskazała, iż „nie przetwarza danych osobowych Pana W. S. (...). W chwili obecnej dane Pana W. S. są przetwarzane w związku z prowadzoną korespondencją oraz prowadzonym przez GIODO postępowaniem.” Ponadto, Spółka wyjaśniła, iż „podmioty działające na zlecenie Spółki również w chwili obecnej nie przetwarzają danych osobowych Pana W. S. Dane Pana W. S. zostały pozyskane od T. S.A., jak każdy inny operator korzystający z usług hurtowych T. S.A. ma dostęp do tzw. Informacji Ogólnych, których zakres jest zdefiniowany w Ofercie Ramowej wydanej przez UKE.” Ponadto zostało wskazane, iż „Spółka przekazała informację ogólnodostępną (jedynie nr telefonu) podmiotom współpracującym ze Spółką, realizującym wsparcie procesu telesprzedaży usług Spółki.”
4. W piśmie z dnia [...] marca 2011 r. skierowanym do Generalnego Inspektora Spółka wyjaśniła, iż „w chwili obecnej Spółka przetwarza dane Pana W. S. na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy (...), w związku z prowadzonym przez GIODO postępowaniem oraz prowadzoną korespondencją ze Skarżącym za pośrednictwem dr P. L. z B. L. Kancelaria Radców Prawnych i Adwokatów sp. p. Zakres przetwarzanych danych obejmuje: imię i nazwisko, dane pełnomocnika, adres, nr telefonu.”

W tym stanie faktycznym Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych wydał decyzję administracyjną z dnia 1 lipca 2011 r. (znak: DOLIS/DEC- 534/11/31127, 31135), mocą której nakazał Spółce spełnienie wobec Pana W. S. obowiązku informacyjnego określonego w art. 33 ust. 1 - 2 ustawy o ochronie danych osobowych, tj. udzielenie informacji: jakie jego dane osobowe są przetwarzane przez Spółkę oraz przez podmioty działające na jej zlecenie, w jakim zakresie oraz komu zostały udostępnione dane osobowe Pana W. S., zaś w pozostałym zakresie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych odmówił uwzględnienia wniosku. Decyzja została zaskarżona przez obie strony postępowania w terminie ustawowym.

Zaskarżając decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 1 lipca 2011 r. (znak: DOLIS/DEC- 534/11/31127, 31135), Skarżący zarzucił nienależyte wyjaśnienie ustalonego stanu faktycznego wskazując, iż imię i nazwisko Skarżącego przetwarzane są przez Spółkę „co najmniej od chwili złożenia (...) propozycji o charakterze marketingowym w toku rozmowy telefonicznej, a to ze względu na sposób rozmowy, tj. zwracanie się (...) z wykorzystaniem imienia i nazwiska”. Ponadto, Skarżący podnosi, iż cyt.: „N. S.A. nie podała, kiedy pozyskała dane p. W. S.”, bowiem cyt.: „(...) oferta ramowa określająca ramowe warunki dostępu telekomunikacyjnego w zakresie rozpoczynania i zakańczania połączeń, hurtowego dostępu do sieci T. dostępu do łączy abonenckich w sposób zapewniający dostęp pełny lub współdzielony (...)” stanowi, że cyt.: „udostępnieniu podlegają m.in. adres zakończenia sieci (adres abonenta) oraz dane łącza (numer telefonu), a nie imię i nazwisko abonenta. Jednocześnie, Skarżący argumentuje, iż cyt.: „Informacje ogólne są to informacje niezbędne dla Operatora Korzystającego przed podjęciem decyzji o skorzystaniu z Usługi (...) Celem udostępnienia informacji ogólnych jest więc umożliwienie podjęcia decyzji o współpracy z T. S.A., nie zaś ułatwienie działań marketingowych przedsiębiorcy telekomunikacyjnego”. Powołując powyższą argumentację Skarżący zarzuca, iż Spółka może naruszać art. 23 ust. 1 pkt 5 oraz art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych. Powołując powyższe zarzuty, Skarżący wniósł o ponowne rozpatrzenie sprawy.

Zaskarżając decyzję Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 1 lipca 2011 r. (znak: DOLIS/DEC- 534/11/31127, 31135) Spółka podniosła, iż cyt.: „(...) spełnienie obowiązku płynącego z art. 33 ust. 1 (...) dotyczy tylko tych administratorów danych, którzy przetwarzają dane w zbiorze a nie w zestawie (...) co ma miejsce w przedmiotowym przypadku”, bowiem cyt.: „Pisma (...) dotyczące Pana W. S. Spółka przechowuje w segregatorze ułożone wg daty wpływu lub wysłania pisma”. Ponadto, Spółka podnosi, iż cyt.: „W piśmie z dnia [...] marca 2011 r. (...) poinformowała (...) iż nie przetwarza danych osobowych Pana W. S. w żadnym zbiorze danych osobowych”. Jednocześnie, Spółka wskazuje, iż cyt.: „Numer telefonu w chwili przekazywania danych nie był podłączony z jakimikolwiek innymi danymi”, a zatem cyt.: „nie umożliwiał określenia tożsamości osoby, której dotyczył, bez ponoszenia nadmiernych kosztów, czasu lub działań po stronie Spółki”, co w konsekwencji wg Spółki oznacza, iż cyt.: „numer ten nie był daną osobową”. Spółka, przytaczając powyższe argumenty, wniosła o cyt.: „uchylenie lub z ostrożności zmianę pkt I sentencji decyzji Generalnego Inspektora Ochrony Danych osobowych z dnia 1 lipca 2011 r.”

W związku z zarzutami – podniesionymi przez Skarżącego w jego wniosku o ponowne rozpatrzenie sprawy zakończonej decyzją Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych

z dnia 1 lipca 2011 r. (znak: DOLIS/DEC-534/11/31127, 31135) – organ do spraw ochrony danych osobowych zwrócił się pisemnie (znak: [...]) do Spółki o dodatkowe wyjaśnienia. W odpowiedzi na ww. pismo, Spółka w piśmie z dnia [...] listopada 2011 r. wyjaśniła dodatkowo, że: „N. S.A. uzyskała w kwietniu 2008 roku jedynie numer telefonu [Skarżącego- dopisek GIODO]”, oraz że: „N. S.A. pozyskała dwukrotnie dane Pana W. S. Po raz pierwszy (...) na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 5 (...) w związku z art. 2 ust. 3 ustawy (...) ze spisu abonentów, o czym informowaliśmy Skarżącego w piśmie z dnia [...] marca 2011 r. (...) Po raz drugi dane Pana W. S. zostały pozyskane na podstawie art. 23 ust. 1 pkt 5 ustawy (...) w związku z prowadzoną korespondencją pomiędzy N. S.A. a Skarżącym (...)”. Ponadto, Spółka wyjaśniła, iż „Powiązanie (...) numeru telefonu z danymi Pana W. S. nastąpiło w pozyskanej od Skarżącego za pośrednictwem dr P. L. (...) informacji dotyczącej przedmiotowego numeru (...) Przedmiotowe powiązanie istnieje jedynie w przedmiotowej korespondencji”.

Po dokonaniu ponownej analizy materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych stwierdził, co następuje.

Decyzja Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych z dnia 1 lipca 2011 r. (znak: DOLIS/DEC- 534/11/31127, 31135) jest prawidłowa. Zarzuty podnoszone przez strony postępowania we wnioskach o ponowne rozpatrzenie sprawy nie wskazują na nowe dowody oraz okoliczności, a tym samym nie uzasadniają konieczności zmiany tego rozstrzygnięcia.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu Skarżącego iż imię i nazwisko Skarżącego znane było Spółce „co najmniej od chwili złożenia (...) propozycji o charakterze marketingowym w toku rozmowy telefonicznej, a to ze względu na sposób rozmowy, tj. zwracanie się (...) z wykorzystaniem imienia i nazwiska” należy wskazać, iż Skarżący nie wskazał na żadne nowe okoliczności w tej kwestii, jak również nie przedłożył dowodów, które potwierdzałyby stawiany zarzut. W ramach uzupełnienia materiału dowodowego organ do spraw ochrony danych osobowych otrzymał w piśmie z dnia [...] listopada 2011 r. dodatkowe wyjaśnienia od Spółki, z których wynika, że Spółka pozyskała jedynie numer telefonu Skarżącego w kwietniu 2008 r., zaś powiązanie numeru telefonu z danymi osobowymi Skarżącego nastąpiło w wyniku dostępu do spisu abonentów, o czym Spółka informowała Skarżącego w piśmie z dnia [...] marca 2011 r., oraz w wyniku wymiany korespondencji z pełnomocnikiem Skarżącego w niniejszej sprawie. Nie można uznać, iż Spółka składała „propozycję o charakterze marketingowym” z naruszeniem ustawy o ochronie danych osobowych. Nie można wykluczyć, iż Spółka uzyskała dostęp do tego spisu od T. S.A. w ramach umowy o korzystanie z pętli abonenckiej, o której właściwościach Spółka wcześniej posiadała informacje jedynie w zakresie wskazanym w ramach dostępu do „Informacji Ogólnych zdefiniowanych w Ofercie Ramowej”.

W kwestii zarzutu Skarżącego, dotyczącego możliwości naruszenia przez Spółkę art. 23 ust. 1 pkt 5 oraz art. 26 ust. 1 pkt 2 ustawy o ochronie danych osobowych, należy wskazać, iż sposób realizacji umowy oraz wykorzystania danych pozyskanych przez Spółkę w ramach dostępu do „Informacji ogólnych zawartych w ofercie ramowej określającej ramowe warunki dostępu telekomunikacyjnego w zakresie rozpoczynania i zakańczania połączeń, hurtowego dostępu do sieci T. dostępu do łączy abonenckich w sposób zapewniający dostęp pełny lub współdzielony”, bowiem brak jest dowodów, iż Spółka – w ramach dostępu do ww. „Informacji ogólnych (...)”

pozyskała dane osobowe Skarżącego, w tym także jego imię i nazwisko, a następnie przetwarzała te dane w celu marketingu własnych produktów i usług. Powiązanie numeru telefonu z danymi osobowymi Skarżącego nastąpiło w późniejszym okresie ze spisu abonentów, do którego dostęp wymaga hasła i loginu, a zatem nie jest to powszechny, jawny i ogólnodostępny spis abonentów. Może to wskazywać, iż Spółka otrzymała na mocy stosownym porozumień, dostęp do tego spisu od T. S.A. w ramach zawarcia umowy o korzystanie z pętli, której informacje ogólne są ogłaszane przez Prezesa Urzędu Komunikacji Elektronicznej. Zwrócić należy uwagę, że nie jest możliwe zwiększenie konkurencyjności na rynku, jeżeli przedsiębiorca telekomunikacyjny nie ma możliwości przedstawienia swojej oferty w trakcie rozmowy telefonicznej z potencjalnym klientem (przyszłym abonentem). Zmiany w ustawie z dnia 16 lipca 2004 r. Prawo telekomunikacyjne (Dz. U. 2004 r. Nr 171, poz. 1800 ze zm.), mają na celu dostosowanie przepisów krajowych do przepisów unijnych, które przewidują m.in. poprawę konkurencyjności, umożliwienie przejścia operatorów pomiędzy operatorami, czy też zapewnienie migracji z usług BSA i WLR do dostępu LLU, zaś brak dostosowania tych przepisów do przepisów unijnych może prowadzić do konieczności stosowania przepisów unijnych wprost, także w zakresie, w jakim aktualne możliwości infrastrukturalne nie umożliwiają ich wdrożenia. Nie jest zatem właściwym stawianie zarzutu naruszenia ustawy o ochronie danych osobowych przez Spółkę w sytuacji, gdy przedsiębiorca telekomunikacyjny realizuje postanowienia przepisów prawa. W kwestii zaś naruszania postanowień przepisów ustawy Prawo telekomunikacyjne z racji korzystania przez przedsiębiorcę telekomunikacyjnego z „Informacji ogólnych (...)”, tudzież realizowania postanowień umowy, o której mowa w art. 31 ustawy Prawo telekomunikacyjne, winno być sygnalizowane organowi nadzorującemu rynek telekomunikacyjny i działanie przedsiębiorców telekomunikacyjnych, tj. Prezesowi Urzędu Komunikacji Elektronicznej, nie zaś Generalnemu Inspektorowi Ochrony Danych Osobowych.

Odnosząc się zaś do zarzutów Spółki należy na wstępie wskazać, iż zgodnie z brzmieniem art. 7 pkt 1 ustawy o ochronie danych osobowych, zbiorem danych jest każdy posiadający strukturę zestaw danych o charakterze osobowym, dostępnych według określonych kryteriów, niezależnie od tego, czy zestaw ten jest rozproszony lub podzielony funkcjonalnie. Z powyższej definicji wynika zatem jednoznacznie, iż zbiorem danych jest zestaw informacji charakteryzujących się następującymi cechami: 1) jest to zestaw danych osobowych, tj. informacji o charakterze osobowym, 2) posiadający ustaloną strukturę, tj. taki, w którym dane są uporządkowane i ułożone w odpowiedni sposób, 3) dane w nim zawarte są dostępne według określonych kryteriów, co oznacza, że istnieje pewien wskaźnik, klucz wyszukiwania danych w zbiorze, pozwalający na w miarę szybkie i bezpośrednie odszukanie interesujących danych osobowych bez konieczności przeglądania całego lub znacznej części zbioru; nie ma przy tym znaczenia rodzaj kryterium (takim kryterium może być uporządkowanie alfabetyczne, chronologiczne), jak też liczba kryteriów. W doktrynie szeroko skomentowana została definicja samego zbioru danych, jak również kwestia kryteriów dostępu do zestawu informacji, stanowiących zbiór danych. Zgodnie z jednym poglądem, *„Pojęcie zbioru danych obejmuje swym zakresem (...) zarówno zbiory, jak i nieautomatyzowane (manualne, tradycyjne) (...). Zbiorami danych mogą być ręczne zbiory ewidencyjne, zgromadzone akta (teczki, kartoteki) osobowe, a nawet zgromadzone znormalizowane materiały, na przykład*

formularze, kwestionariusze (jednakowe karty o takiej samej strukturze), uporządkowane i ułożone w odpowiedni sposób” (tak: J. Barta, P. Fajgielski, R. Markiewicz, *Ochrona Danych Osobowych Komentarz*, 4 wydanie, Kraków 2007, wyd. Lex a Wolters Kluwers business, str. 361). Inny pogląd wskazując, że: „Zgodnie z definicją legalną pojęcia „zbiór danych” zestaw danych ma być dostępny według określonych kryteriów. Jeżeli ustawodawca używa liczby mnogiej, to należy przyjąć, że muszą istnieć co najmniej dwa takie kryteria (...) Nie ma natomiast podstaw, aby zakładać, że dane osobowe mają być dostępne według kryteriów osobowych rozumianych jako zapewniające dostęp do danych identyfikujących (np. imię, nazwisko, adres, PESEL i NIP), gdyż ustawa o.d.o. nie posługuje się takim pojęciem. Przede wszystkim jednak wyróżnienie kategorii „kryterium osobowe” jest zbędne, gdyż każde kryterium, które umożliwia dostęp do danych osobowych (czyli informacji dotyczących osoby fizycznej), jest „kryterium osobowym”; odnosi się ono bowiem, choćby pośrednio, do określonej osoby” (tak: A. Drozd, *Ustawa o ochronie danych osobowych Komentarz Wzory pism i przepisy*, wydanie 4, wyd. LexisNexis, Warszawa 2008, str. 58). Warto także zwrócić uwagę, na pogląd głoszący, że: „(...) nie wykazuje prawnej doniosłości charakter kryterium porządkującego zbiór danych osobowych, a więc kryterium to może mieć charakter dowolny, także <<nie-osobowy>> (...) Znaczenie decydujące dla uznania, czy określone kryterium w wystarczający sposób porządkuje zestaw, będzie miała odpowiedź na pytanie, czy kryterium to pozwala na łatwy dostęp do informacji odnoszącej się do konkretnej osoby (...)” (tak: P. Barta, P. Litwiński, *Ustawa o ochronie danych osobowych Komentarz*, wyd. C.H. Beck, Warszawa 2009, str. 111). Z powyższym poglądem zbieżne jest także orzecznictwo sądów administracyjnych. W wyroku Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 7 maja 2008 r. (sygn. I OSK 983/2007) NSA orzekł, iż: „Zgodnie z art. 7 ustawy o ochronie danych osobowych (...) zbiorem jest każdy posiadający strukturę zestaw danych o charakterze osobowym, dostępny według określonych kryteriów”. W uzasadnieniu do wyroku, NSA podkreślił, że: „Z art. 7 ust. 1 ustawy nie wynika, że dane osobowe mają być w definiowanym tam <<zbiór danych>> danymi podstawowymi. Nie wynika również, że kryterium dostępu do tych danych mają być dane identyfikacyjne (inne nazwisko, adres, „PESEL”). Byłoby sprzeczne z intencją ustawodawcy i gwarancjami konstytucyjnymi przyjęcie, że dane osobowe prowadzone i przechowywane w zbiorach (...) mają nie podlegać ochronie tylko dlatego, że nie są w tych zbiorach danymi podstawowymi” (por. także Postanowienie Sądu Najwyższego – izby Karnej – z dnia 11 grudnia 2000 r., sygn. II KKN 438/2000).

Mając na uwadze powyższe przepisy oraz zgromadzony i ponownie przeanalizowany materiał dowodowy należy uznać, że dane osobowe Skarżącego, przechowywane przez Spółkę w korespondencji w niniejszej sprawie, w zakresie imię, nazwisko, dane pełnomocnika, adres i numer telefonu, stanowią zestaw danych, do których dostęp jest możliwy poprzez wskazane przez Spółkę w piśmie z dnia [...] lipca 2011 r. kryterium, tj. datę wpływu pisma/ datę wysłania pisma.

Za bezzasadne należy zatem uznać twierdzenie Spółki, wskazane w jej piśmie z dnia [...] marca 2011 r., iż cyt.: „nie przetwarza danych Pana W. S. w żadnym zbiorze danych osobowych”, bowiem analiza przepisów prawa, doktryny i orzecznictwa dowodzi, iż zestaw danych osobowych dotyczący Skarżącego, a przetwarzany przez Spółkę w korespondencji w niniejszej sprawie, wypełnia przesłanki ustawowe definicji zbioru danych osobowych.

Nie można uznać także twierdzenia Spółki, iż cyt.: „(...) przekazując informację ogólnodostępną podmiotom współpracującym ze Spółką (...) w postaci numeru telefonu, nie udostępniono danych Pana W. S.” argumentowanego tym, że cyt.: „numer telefonu w chwili przekazywania danych nie był połączony z jakimikolwiek innymi danymi”, a zatem, że cyt.: „numer ten nie był daną osobową”. Wskazać należy, że zgodnie z art. 6 ustawy o ochronie danych osobowych, w rozumieniu ustawy za dane osobowe uważa się wszelkie informacje dotyczące zidentyfikowanej lub możliwej do zidentyfikowania osoby fizycznej (ust. 1). Informacji nie uważa się za umożliwiającą określenie tożsamości osoby, jeżeli wymagałoby to nadmiernych kosztów, czasu lub działań (ust. 3). Numer telefonu jest informacją, która umożliwia określenie tożsamości osoby bez nadmiernych kosztów, czasu lub działań. Zauważyć należy, że źródłem, które umożliwiło Spółce identyfikację Skarżącego w związku z posiadaniem jego numeru telefonu, był internet, co Spółka potwierdziła w piśmie z dnia [...] marca 2011 r., kierowanym do pełnomocnika, wskazując, że cyt.: „(...) dane Pana W. S. są powszechnie dostępne. Można je znaleźć na stronie internetowej pod adresem [Reasumując, w analizowanej ponownie sprawie Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych nie uznał zarzutów stron postępowania, a w konsekwencji nie stwierdził podstaw do zmiany rozstrzygnięcia zawartego w zaskarżonej decyzji. Uzasadnione jest zatem wydanie decyzji przez Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych utrzymującej w mocy zaskarżoną decyzję.](http://[...]”.</p></div><div data-bbox=)

Mając powyższe na uwadze, w tym stanie prawnym i faktycznym, Generalny Inspektor Ochrony Danych Osobowych rozstrzygnął, jak na wstępie.

Decyzja jest ostateczna. Na podstawie art. 21 ust. 2 ustawy o ochronie danych osobowych i w zw. z art. 13 § 2, art. 53 § 1 i art. 54 ustawy z dnia 30 sierpnia 2002 r. Prawo o postępowaniu przed sądami administracyjnymi (Dz. U. Nr 153, poz. 1270 z późn. zm.), od niniejszej decyzji stronie przysługuje prawo wniesienia skargi do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Warszawie, w terminie 30 dni od dnia doręczenia niniejszej decyzji, za pośrednictwem Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych (adres: Biuro Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, ul. Stawki 2, 00 – 193 Warszawa).